

# மலேசிய இந்தியத் தொன்மைத் தொடர்புகளும் தற்கால அடையாளங்களும்

## Early Contacts between Malaysia & India and Malaysian Indians' Contemporary Identities

பேராசிரியர் முனைவர் மு.இராசேந்திரன் / Professor Dr. M. Rajantheran<sup>1</sup>

முனைவர் க.சில்லாழி / Dr K.Sillalee<sup>2</sup>

க.மதனா / K.Matana<sup>3</sup>

### Abstract

Archaeologists claim that the cultural relationship between Southeast Asia and Indian Subcontinent had existed in times even before Christ. Through the process known as Indianization, the Southeast Asians adopted selective elements of the Indian culture that could be infused into their lifestyle. The pre-historic Indian-Malaya cultural relation had its roots in sailors who came to Malaya. India shared a dominant commercial link with the Graeco-Roman Empire and when the trade needs of this empire could not be met by the Indian traders due to the lack of goods on their part, they started procuring the commodities required by the Graeco-Roman Empire from Southeast Asian countries, especially from Malaya. *Kuala Merbok* in Kedah was the entry route to Malaya for many South Indian traders, and they widened their trade activities all over the country, which paved the way for the Indian cultural elements to penetrate into the Malayan population. In addition, the Buddhist monks and *Brahmins* who served the ancient Malayan kings aided the spread of Indian cultural aspects into the local societies as well. The influence of Indian and Buddhist religious teachings and beliefs structured the government policies of the fledgling Malaya. However, these oldest cultural relations should not be used as the identity markers of the contemporary Malaysian Tamils. The present Malaysian Tamil community started their historical root in the country as immigrants in the late 18<sup>th</sup> and the early 19<sup>th</sup> centuries, who served as labourers in rubber plantations, government staff, and businessmen during the British colonization in Malaya. Still, the prominent role of Tamil-Indian civilization in the cultural advancement of early Malaysians could not be denied or avoided.

Date of submission: 2021-05-2  
Date of acceptance: 2021-05-20  
Date of Publication: 2021-07-20  
Corresponding author's Name:  
Dr. K.Sillalee  
Email: sillalee@um.edu.my

**Key Words:** Indianization, Malaysian Indians, Indian early trade, South East Asia, Hindu-Buddha

### முன்னுரை

கிருத்துவுக்கு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தென்கிழக்காசியாவிற்கும் இந்தியத் துணைக்கண்டத்திற்கும் இடையே

பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தொல்லியல் ஆய்வாளர்களின் கருத்தாக உள்ளது (Hall, 1968, p.12). தென்கிழக்காசிய மக்கள் தங்களின்

<sup>1</sup> The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rajantheran@um.edu.my

<sup>2</sup> The author is a Senior Lecturer in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. sillalee@um.edu.my

<sup>3</sup> The author is a Teacher in Sekolah Jenis Kebangsaan Tamil Taman Tun Aminah, Johor, Malaysia. matana\_k@yahoo.com

வாழ்வியல் முறைக்கு ஏற்ப இந்தியர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளமையைப் பொதுவில் இந்தியமயமாக்குதல் (Indianization) எனக் குறிப்பிடுவர் (Coedes, 1968, pp.14-35). இக்கட்டுரையில் மலாயா இந்தியத் தொன்மைத் தொடர்புகளும், மலேசிய இந்தியர்களின் தற்கால அடையாளங்களும் மட்டுமே ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

### தொடக்க காலத் தொடர்புகள்

கடலோடிகளின் வாயிலாகவே இந்திய மலாயாவிற் குமான வரலாற்றுக்கு முந்தைய (Pre-History) தொடர்புகள் தொடங்கியது என அறியப்படுகின்றது. இந்தியாவிற்கும் கிரேக்கரோமபுரிப் பேரரசுக்கும் (Graeco-Roman Empire) இடையே வலுபெற்றிருந்த வியாபாரத் தொடர்பே இந்திய மலாயாவிற் குமான வியாபாரத் தொடர்புகள் ஏற்பட அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது (Basham, 2002, pp.226-230 & Subramaniam, 1966, pp.235-236).

ரோமாபுரியின் மேட்டுக்குடி மக்கள் இந்தியப் பொருள்களின் மீது பெருமோகம் கொண்டு அதற்காக மிக அதிகமான விலையையும் கொடுத்தனர் (Pliny, 1960, 14: 28-29). இவற்றுள் வாசனைத் திரவியங்கள், நவரத்தினக்கற்கள், கைவினைப்பொருள்கள், யானைத் தந்தம், மிருகங்கள், பறவைகள், நூல் ஆடைகள் எனப் பலதரப்பட்ட பொருட்களும் அடங்கும் (Smith, 1924, pp.400; Kanagasabhai, 1956, pp.34-35 & Subramaniam, 1966, pp.235-236). கிரேக்க ரோமானியர்கள் தங்கம், வெள்ளி மற்றும் செப்பு நாணயங்களை அதற்கான பணமாகச் செலுத்தியுள்ளனர். எனவே இந்தியாவிற் கு அதிகமான அந்நியச் செலாவணியாக ரோமானியத் தங்க நாணயங்கள் கிடைத்தன. இது ரோமாபுரியின் பொருளாதார வீழ்ச்சிக்கு வித்திட்ட காரணத்தால் கி.பி.79ஆம் ஆண்டு ரோமப் பேரரசர் வெஸ்பாசியன் (Vespasian) இந்திய வியாபாரிகளுடன் தங்க நாணயத்தில் அந்நிய செலாவணி கூடாது எனத் தடை விதித்தார் (Coedes, 1968, pp.19-20).

சுவர்ணதுவீபா மற்றும் சுவர்ணபூமி எனும்

குறிப்பு பழைய இந்திய இலக்கியங்களில் வருகிறது. 'சுவர்ண' என்பது தங்கத்தைக் குறிக்கும்; 'துவீபா' என்பது தீபகற்பத்தைக் குறிக்கும்; 'பூமி' என்பது நிலப்பகுதி அல்லது நாட்டைக் குறிக்கும். எனவே 'சுவர்ணதுவீபா' என்பது 'தங்க தீபகற்பம்' என்றும் 'சுவர்ணபூமி' என்பது தங்க நிலப்பகுதி / நாடு என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும் (Nilakanta Sastri, 1949, pp.12 & Wheatley, 1966, pp.179). இதே கருத்தைக் கொண்ட Khryse Khersones எனும் யுனானி மொழிச்சொல் கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டின் தாளமியின் (Ptolemy) பூகோள நூலிலும், பிலினியின் (Pliny) Natural History எனும் நூலிலும் பொம்போனியஸ் மேலா எனும் ரோமானிய வரலாற்று அறிஞர் தமது De Chorographia எனும் நூலிலும், The Periplus எனும் நூலும் கூட 'Chryse' என்ற இக்குறிப்பு வருகிறது (McCrindle, 1885, p.197; Subramanian, 1966, p.2 & Wheatley, 1966, p.177). இதனால் இங்குத் தங்கம் மட்டுமே கிடைத்தது என்பது பொருளாகாது; மாறாக தங்கத்திற்கு நிகரான மதிப்புடைய வாசனைத் திரவியங்கள் மற்றும் பிற பொருள்களும் இவ்விடம் கிடைத்தன என்பதே குறிப்பாகும். இந்த வர்த்தக மேம்பாட்டில் கிரேக்க ரோமானியர்களுடனான வர்த்தகத் தேவைகளை ஈடுகட்டப் போதுமான சரக்குகள் இல்லாமையால் இந்திய வியாபாரிகள் தென்கிழக்காசியாவில் குறிப்பாக மலாயாவின் பக்கம் தங்கள் கவனத்தைத் திருப்பினர்.

### தமிழ் வணிகர்களின் பங்களிப்பு

கிரேக்க ரோமானியப் பேரரசுக்கும் தென்கிழக்காசியாவிற்கும் மத்தியில் இடைத்தரகர்களைப் போல இந்திய வர்த்தகர்கள் செயல்பட்டுப் பெரும் பொருள் ஈட்டினர் (Rajantharan, 1999, pp.37-41). தென்கிழக்காசியாவின் பல பகுதிகளுக்கு அங்கிருந்து பெறப்படும் பொருட்களின் அடிப்படையிலேயே பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக கற்பூரம் கிடைக்கும் இடம் 'கற்பூரதுவீபா' (போர்னியோவைக் குறிப்பது), 'யாவதுவீபா' பார்லி எனப்படும் ஒருவகைத் தானியம் கிடைக்கும் இடம் (ஜாவா பகுதியைக்

குறித்தது), ஸ்வர்ணதுவீபா / ஸ்வர்ணபூமி தங்கம் மற்றும் தங்கத்திற்கு ஈடான வாசனைத் திரவியங்கள் கிடைக்கும் இடம் (சுமத்திரா மற்றும் தீபகற்ப மலாயாவைக் குறித்தது) (Wheatley, 1966, pp.179-184).

**இந்த வியாபாரத் தொடர்பு குறித்த தடயங்கள் கீழ்வருமாறு:**

- கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சங்க இலக்கிய நூலான பட்டினப்பலையில் (191 வரி), “ஈழத்து உணவும் காலகத்து ஆக்கமும்” என்று வருகிறது. இதன் வழி கடாரத்தில் இருந்து செய்யப்பட்ட பொருள்கள் துறைமுகப்பட்டினமான காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தது என்பது தெரிய வருகிறது. எனவே கடாரம் என்று சொல்லக்கூடிய கெடாவிற்சும் தமிழகக் கிழக்குக்கரைக்கும் வியாபாரத் தொடர்புகள் வலுப்பெற்றிருந்தமையை உணர முடிகின்றது.
- தென்னிந்திய வணிகர்கள் கெடா மாநிலத்தின் குவாலா மெர்போக்கை நுழைவாயிலாகக் கொண்டுதான் மலாயாவின் பல இடங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர். ஜேம்ஸ் லோ (James Low) என்பார் தமது ஆய்வின் வழி கூனோங் ஜெராய் மற்றும் அதன் சுற்றுவட்டாரப் பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்லியல் பொருள்களின் அடிப்படையில், தொடக்க காலத்தில் கூனோங் ஜெராய் மலைச்சரிவுப் பகுதிகளில் இந்துக்களின் குடியிருப்பும் கோயில்களும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஆதாரங்களை முன் வைக்கின்றார் (1848, pp.62-66). இவர் புக்கிட் மெரியாம் என்ற இடத்தில் கண்டுபிடித்த கி.பி.4 5 ஆம் நூற்றாண்டின் கல்வெட்டு முக்கியமானது. இக்கல்வெட்டு, கர்மவினைக் கோட்பாட்டினை விளக்குவதாக உள்ளது (Chhabra, 1965, p.19). இக்கல்வெட்டு பௌத்த மதத்தினைப் போற்றித் தொடங்குவதாக உள்ளது.

- தொடக்கத்தில் (கி.பி.4 5 ஆம் நூற்றாண்டு) புத்த மதத் தாக்கம் கண்டிருந்த கெடாவில் பின்னர் சைவ மதத் தாக்கம் வலுப்பெற்றது. குவாலா மெர்போக்கிற்குக் கப்பல் வழி வந்த தமிழர்கள் அங்கிருந்து வடக்கே காணப்பெற்ற கூனோங் ஜெராயின் சிகரத்தை லிங்க வடிவமாகவே கண்டனர் என்று போல் வீத்லி கருத்துரைக்கின்றார் (1966, pp.275). வேல்ஸ் (H.G.Q.Wales) எனும் தொல்லியல் அறிஞரும் கெடாவின் பூஜாங் நதிக்கரையிலும், மெர்போக் பல்லத்தாக்கிலும், கூனோங் ஜெராய் மலை உச்சியிலும், சுங்கை பத்து பாஹாட்டிலும் சைவ மதம் குறித்த நிறைய தொல்லியல் பொருள்கள் (துர்கை, நந்தி, மகிசாசுரன், லிங்கம் பொன்ற சிற்பங்கள்) காண்டெடுக்கப்பட்டதை உறுதிபடுத்துகின்றார் (Winstedt, 1935, pp.21 & Wales, 1976, pp.70-80).
- இதனைத் தவிர்த்து அலஸ்டைர் லெம் (Alastair Lamb) எனும் ஆய்வாளர் புக்கிட் பத்து பாகாட் சண்டியில் தங்கம், வெள்ளி, வெண்கலம் ஆகிய உலோகங்களில் வெட்டப்பட்ட நிலையில் சைவத்தைக் குறிக்கும் லிங்கம், நந்தி ஆகியவற்றையும் வைணவ சமயத்தைச் சேர்ந்த ஆமை வடிவமும், தாந்திரீகத்தைக் குறிக்கும் ஒரே வடிவிலான 8 பெண் சிலைகளையும் கண்டெடுத்துள்ளார் (1960, pp.86-88).
- 2010 ஆம் ஆண்டு ஜூலை திங்கள் 57 தேதிகளில் குவாலாலம்பூரில் நடைபெற்ற பூஜாங் பல்லத்தாக்கின் சமீப காலத் தொல்லியல் ஆய்வு பற்றிய மாநாடு உணர்த்தும் செய்தியாவது, கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே தாதுப் பொருள்களைக்கொண்டு இரும்பினை உற்பத்தி செய்யும் தொழில் மையமாக ‘சங்கை பாத்து’ (Sungai Batu) விளங்கியதோடு, அந்த மையத்தின் அருகில் துறைமுகமும்

ஆன்மீக நம்பிக்கையை உணர்த்தும் கட்டடங்களும் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதாகும்” ஆவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள் (சிங்காரவேலு, செப்டம்பர் 2010, ஜீஜீ.1416). மேற்சொன்ன இடம் தமிழில் ‘காழகம்’ எனக் குறிக்கப்படும் கெடா மாநிலத்தில் உள்ளது. இந்தக் காழகத்தோடு தமிழகத்திற்குக் குறிப்பாக காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு உள்ள வியாபாரத் தொடர்பைப் பட்டினப்பாலையில் காணலாம். இச்சங்க இலக்கிய நூல் காழகத்தில் உற்பத்தியான பொருள்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறைமுகத்தில் இருந்ததைத் தெளிவாகச் சொல்கிறது (191 அடி). பெருங்கதையில் கூட கடாரத்து இரும்பு பற்றிய குறிப்பு வருகிறது (1958, p.39). ‘காழ்’ எனும் தமிழ்ச் சொல் இரும்பினைக் குறிப்பதாகவும் அதனால் ‘காழகம்’ எனும் சொல் இரும்பு கிடைக்கப்பெற்ற பூஜாங் வெளியைச் சேர்ந்த ஊரினையும் குறிக்கப் பயன்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற நிறைநிலைப் பேராசிரியர் முனைவர் ச.சிங்காரவேலு அவர்களின் கருத்தும் இவ்விடம் உணரத்தக்கது (மயில், தொகுதி 9, செப்டம்பர் 2010, p.15). எனவே கடாரத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையிலான பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் குறைந்தது கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என கொள்வது பிழையாகாது.

- தென்கிழக்காசியாவில், குறிப்பாக மலாயாவைத் தங்களின் வர்த்தகத் தளமாக இந்திய வர்த்தகர்கள் கொண்டிருந்தனர் என அறியப்படுகின்றது. மலாயாவின் மேற்குக் கரையில் தாக்குவாப்பா (Takuapa), கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டு (Nilakanta Sastri, 1949, p.29) மற்றும் சுமத்திரா தீவின் லாபு துவா (Labu Tuwa-A.H.1088) ஆகிய பகுதிகளில் இந்திய வர்த்தகர்களின் ஆதிக்கம் இருந்திருப்பதாகக் கல்வெட்டுக்

குறிப்புகள் காட்டுகின்றன (Wheatley, 1966, pp.196&203). தாக்குவாப்பாவில் கிடைக்கப்பெற்ற தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கு அருகிலேயே விஷ்ணுவின் சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கல்வெட்டு, அவ்விடத்தில் நங்கூர் உடையான் என்பவரால் ‘ஆவணி நாரணம்’ எனும் கிணறு நிருவப்பட்டு அது ‘மணிக்கிரமத்தார்’, எனும் தமிழ் வர்த்தகக் கூட்டுறவு சங்கத்தாரால் பராமரிக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது. நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் ஆவணி நாரணம் என்பது ஆவணி நாராயணா என்பதன் திரிபு என்றும், அது மூன்றாம் நந்திவர்மப் பல்லவனின் (கி.பி.826850) குலப்பெயர் எனவும் கூறுகின்றார் (1949, p.29). மேலும் லாபு துவாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.பி.11 ஆம் நூற்றாண்டுத் (கி.பி.1088) தமிழ்க் கல்வெட்டு அவ்விடம் ‘திசை ஆயிரத்து ஐநூற்றுவர்’ எனும் வர்த்தகக் கூட்டுறவு இருந்தமையையும் உறுதிபடுத்துகின்றது (Rajantharan, 1999, pp.54-55).

இதன் வழி, தென்கிழக்காசியாவிற்குக் குறிப்பாக மலாயாவிற்கு வந்த இந்தியர்கள் அங்குள்ள நாடுகள் எதையும் ஆக்கிரமிக்கும் எண்ணம் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது.

மலாயாவின் தொடக்க கால மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் காலம் காலமாகப் புத்த பிக்குகளும் பிராமணர்களும் அவர்களுக்குச் சேவையாற்றினர் என்பதற்குரிய ஆதாரங்கள் இருப்பதால், இவர்கள் வாயிலாகவும் இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பரவின. உதாரணமாக தீபகற்ப மலாயாவின் கிழக்குக்கரையில் அமைந்திருந்த துன்சுன் அரசில் (கி.பி.3ஆம் நூற்றாண்டு / தற்போதைய கிளாந்தான் மாநிலப் பகுதி) 1000 இந்தியப் பிராமணர்கள் இருந்ததாகவும் இவர்கள் இந்துமத முறைப்படி இரவும் பகலும் புனித நீராடி, வேதங்களை ஓதித் தூய்மையான வாழ்வை மேற்கொண்டதாகவும்; இவர்களுக்கு உள்நாட்டவர்கள் தங்கள் பெண் பிள்ளைகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்து

அங்கேயே இருக்கும்படி செய்ததாகவும் Liang Annals எனும் சீன வரலாற்றுக் குறிப்பு காட்டுகிறது (Wheatley, 1966, pp.17, 28-29 & 286-289).

### ஆட்சியாளர் மற்றும் பிராமணர்கள் பங்களிப்பு

மலாயாவில் அனைத்துலக வாணிபம் மேலோங்கத் தொடங்கியதால் லங்காசுக்கா (Langkasuka), கடாஹா (Kedah), துன் சன் (Tun Sun), தீபகற்ப மலாயாவின் தம்பரலிங்க (Semenanjung Tanah Malayu Tambralinga), கிழக்கு தீமோர் தீவுகளில் கலிமந்தானின் குதேய் (Kutei), கங்கா நகாரா (Gangga Negara) ஆகியவை முக்கிய நகரங்களாக உருவெடுத்தன.. இவற்றுள் மலாக்கா பிற்காலத்தில் பெரும் புகழ் அடைந்தது.

சீன தேசக் குறிப்பின் அடிப்படையில் தொடக்க காலத்தில் இந்தியா மற்றும் சீன தேச வர்த்தகர்கள் மலாயாவில் அமைதியாகவும் சிறந்த முறையிலும் தமது வாணிபத்தை மேற்கொண்டுவந்துள்ளனர். ஆனால் கி.பி.11 ஆம் நூற்றாண்டில் மலாயாவை உள்ளடக்கிய ஸ்ரீவிஜயப் பேரரசின் மீது முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் படையெடுப்பு இவ்வாணிபத்தில் சிறிது தோய்வு நிலையை உருவாக்கியது. ஆயினும் அது மிகப்பெரிய பாதிப்பாக இல்லாமல் பின்னன் இரு பேரரசுகளுக்கும் இடையில் நல்லுறவு ஏற்பட்டது. இந்த நல்லுறவின் அடையாளமாக முதலாம் இராஜராஜ சோழன், ஸ்ரீவிஜயா பேரரசுக்காக நாகப்பட்டினத்தில் புத்தவிகாரம் ஒன்றை எழுப்பியதாகக் குறிப்பு உள்ளது.

கங்கா நகாரா (கி.பி 214) மறைந்த ஒரு இந்து மலாய் அரசாக செஜாரா மேலாயு எனும் நூல் சுட்டுகிறது. இன்றைய பேராக் மாநிலத்தின் பெருவாஸ் டிட்டிங் மஞ்சங்கில் இருந்தது. இராசேந்திர சோழனின் படையெடுப்பால் அது வீழ்ச்சி கண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இங்கு 56ஆம் நூற்றாண்டு புத்தர் சிலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. ராஜா கஞ்சில் சர்ஜுனா இந்த அரசை நுறுவியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனைக் கம்போடிய அரசர்கள் நிறுவியதாகவும் கூறப்படுகின்றது (Laman Rasmi Negeri perak &

Osman bin Mohammad Yatim at.all, 1994, p.153).

தொடக்க காலத் மலாயாவில், அரச கொள்கை உருவாக்கத்திற்கு இந்து மற்றும் பௌத்த சமய போதனைகளும் நம்பிக்கைகளும் அடிப்படையாக அமைந்திருந்தன (Wheatley, 1971, p.241; Heine-Geldern, 1942, pp.15-30). பண்டைய இந்திய மன்னர்கள் இறையின் அம்சமாகக் காருதப்பட்ட காரணத்தால் அவர்களிடம் மக்கள் பெருமதிப்பும், அன்பும், விசுவாசமும் கொண்டு போற்றினர். இது போன்ற ஒரு நிலையில் தங்கள் மக்களும் தங்களைப் போற்ற வேண்டும் எனும் எண்ணத்தின் அடிப்படையில் மலாயாவின் தொடக்க கால மன்னர்கள்; குறிப்பாகப் பிராமணர்களை விரும்பி வரவழைத்ததாகக் குறிப்பு உள்ளது (Wheatley, 1966, 185-186). இப்படி வரவழைக்கப்பட்டவர்கள் 'தேவராஜா', எனும் ஒரு சடங்கினைச் செய்து இங்குள்ள மன்னர்களை இறையம்சம் பொருந்திய மன்னர்களாகப் பிரகடனப்படுத்திய குறிப்புகள் நிறையவே கிடைக்கின்றன (Heine Geldern, 1942, pp.15-30).

இந்து சமயப் புராணங்களின் அடிப்படையில் மகாமேரு மலை புனிதமானதாகவும், அங்கிருந்தே இறைவன் அகில அண்டங்களையும் ஆள்வதாகவும் ஒரு பேரண்டக் கொள்கை (Macro Cosmos) இருக்கிறது. எனவே பிராமணர்கள் இறை நிலைக்கு அரசர்களை உயர்த்த வேண்டிப் பேரண்டக் கொள்கையின் சாயலை (Micro Cosmos) பூமியில் உருவாக்கி அதன் வழி தேவராஜச் சடங்கை நிகழ்த்தினார்கள். பேரண்டச் சாயலை உருவாக்குவதற்கு உள்ளூரில் இருக்கின்ற மலை ஒன்றையோ அல்லது அடுக்கடுக்கான கட்டடத்தையோ அல்லது அப்பட்டணத்தையே மலையைப்போல வடிவமைத்தோ வெற்றி கண்டனர் (Coedes, 1968, pp.27-28).

### தேவராஜ சடங்கின் உதாரணங்களும் ஆதாரங்களும்:

- கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டு சீனக் குறிப்பு தீபகற்ப மலாயாவின் கிழக்குக் கரையில் அமைந்திருந்த பான் பான் (றிணீஸீ

றிணீஸீ) என்னும் அரசைப்பற்றி விளக்குகிறது. இவ்விடம் மக்கள் புத்த மதத்தினராக இருந்த போதும் பிராமணர்களுக்கு அதிகப்படியான மதிப்பு கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது. வடக்கு தீபகற்ப மலாயாவின் கிழக்குக் கரையில் அமைந்திருந்த தான் தான் (Tan Tan) எனும் அரசுவையில் கூட Pa Tso எனும் எட்டு பிரமுகர்கள் இருந்ததாகவும் அவர்கள் அனைவரும் பிராமணர்கள் என்ற குறிப்பும் வருகிறது (Wheatley, 1966, pp.51-53 & Winstedt, 1961, pp.68-69).

- 'தேவராஜா' வழிபாட்டின் ஒரு சில அம்சங்களை இன்றும் தீபகற்ப மலேசியாவில் பேராக் மாநிலத்தில் மேன்மைதங்கிய பேராக் சுல்தான் அவர்களின் முடிசூட்டு விழாவில் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக 'மகாமேரு' என்னும் புனித மலையின் சின்னமாக ஐந்து சிகரங்களையுடைய 'பஞ்ச பிரசாதா' (Panca Persada) என்னும் ஓர் அமைப்பு அரன்மணை வளாகத்தில் நிறுவப்பட்டதோடு, அங்கு நிகழும் முடிசூட்டு விழாவின் போது 'தேவராஜா' மங்கள வாழ்த்து போன்ற குறிப்பு அடங்கிய 'சூராட்சிரி' (Surat Chiri) ஓதப்படுகின்றது. இம்மரபு செஜாரா மெலாயு எனும் மலாய் அரசர் வரலாற்று நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது, 'பலெம்பாங்' மலாய் அரசின் முதலாம் 'திரிபுவன' மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவைச் சார்ந்த மரபேயாகும் (சிங்காரவேலு சச்சிதானந்தம், 2009, pp.1518).

### இலக்கியம் & கலைகள் (13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்)

மலாயாவைப் பொருத்த வரையில் இந்திய இலக்கியத் தாக்கத்தை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளில் அடக்கலாம். ஒன்று இராமாயணம் மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களின் தழுவல்களாகத் தோன்றிய இலக்கியம். ஹிக்காயாட் ஸ்ரீராமா, ஹிக்காயாட் லாங் லாங் புவானா, ஹிக்காயாட் பாண்டவா

லீமா, ஹிக்காயாட் சங் போமா, ஹிக்காயாட் பாண்டவா ஜாயா, ஹிக்காயாட் மஹாராஜா ராவணா போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம் (Khalid Hussain, 1964, Raghavan, 1975, Sahai, 1976, Singaravelu, 2004 - Rajantheran, 1999). அடுத்த நிலையில், இந்திய இலக்கிய மற்றும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலான பல செய்திகளை தென்கிழக்காசிய மக்கள் தங்கள் இலக்கிய வளமைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளமையும் இவ்விடம் குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் புராண இதிகாசச் செய்திகளை சில இடங்களில் நேரடியாகவும், மேலும் பல இடங்களில் அவற்றின் சாராம்சத்தை மட்டும் தங்களின் தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்திக்கொண்டுள்ளனர். இது குறித்த விரிவான விபரங்களைப் பெற கட்டுரையாளரின் ஆய்வு நூலைக் காண்க (Rajantheran, 1994). மலாய்ப்பாரம்பரிய தோல்பொம்மலாட்டம் (Wayang Siam) இராமாயண, மகாபாரதக் கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை (Sutjipto Wijossuparto, 1968). இராமாயணமகாபாரதக் கதைகள் கூத்துக் கலைகளை, குறிப்பாக தோற்பாவைக் கூத்து, வாயாங் கூலிட் (Wayang Kulit) மற்றும் தெருக்கூத்து அடிப்படையிலான வாயாங் ஓராங் (Wayang Orang) போன்ற கலைகளை மேலும் செம்மைப்படுத்தியது. இக்கலைகள் குறித்த தகவல்கள் அதிகம் இருப்பினும் சுறுக்கம் கருதி இவ்விடம் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேற்படி விபரம் பெற விரும்புவர்கள் பேராசிரியர் சர்கார் அவர்களின் நூலை காணலாம் (Sarkar, 1985).

### மலேசியத் தமிழரின் தற்கால அடையாளம்

மலேசிய மக்கள் தொகையில் (32,042,458 2018) ([www.worldometers.info/world-population/malaysia-population](http://www.worldometers.info/world-population/malaysia-population)) ஏறக்குறைய 7 விழுக்காடு இந்தியர்கள் ஆவர். அவர்களுள் 85 விழுக்காடு தென்னிந்தியர்கள். எஞ்சியவர்கள் வட இந்திய வம்சாவழியினர். தென்னிந்திய வம்பாவழியினருள் 80 விழுக்காட்டினர் தமிழர். மொத்தத்தில் மலேசியத் தமிழர்களுள் 85 விழுக்காட்டினர் இந்துக்கள். மற்றவர் சீக்கியம், கிருஸ்தவம், இஸ்லாம், பகாய் போன்ற பிற மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாக

உள்ளனர். எனவே மலேசியாவைப் பொருத்த வரையில் இந்தியர்கள் என்பது பொதுவில் தமிழர்களையும் இந்துக்களையுமே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

இந்திய மலேயத் தொன்மைத் தொடர்புகளின் தொடர்ச்சியாகத் தற்போதைய மலேசியத் தமிழர்களைக் காண்பது பொருந்தாது. ஆயினும் மேற்சொன்ன தொடர்புகளின் எச்சமாக ஏறக்குறைய 1,000 மக்கள் தொகையைக் கொண்ட மலாக்கா செட்டிகள் என்றழைக்கப்படும் தமிழ்ச் சமூகம் ஒன்று இன்னமும் மலேசியாவில் இருக்கிறது ([www.pmr.penerangan.gov.my](http://www.pmr.penerangan.gov.my)). தற்போதைய மலேசியத் தமிழர்கள் பிரிட்டிசார் காலத்தில் தோட்டத்தொழிலாளர்களாகவும், அரசாங்க ஊழியர்களாகவும், வியாபாரிகளாகவும் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் மலாயாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்களாவர்.

மலேசியத் தமிழர்களின் மிக முக்கியமான பண்பாட்டு அடையாளமாகத் தமிழ் மொழி விளங்குகிறது. தமிழ்க்கல்விக்கு ஏறக்குறைய 200 ஆண்டு கால வரலாறு உள்ளது. இது 21/10/1816இல் தொடங்குகிறது. பினாங்கு ஃரீ ஸ்கூலில் (Penang Free School) தொடங்கப்பட்ட தமிழ் வகுப்பே இன்றளவும் தமிழ்க்கல்வியின் தொடக்கமாகக் கருதப்படுகின்றது (இராம.சுப்பையா, 1959, 25 - பரமேஸ்வரி கிருஷ்ணன், 2017, 163). மலாக்காவின் அங்கலோ தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம் 1850இல் தொடங்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து தோட்டத்தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வித் தேவை கருதி பெருவாரியாகத் தமிழ்ப்பள்ளிகள் நாடு முழுவதும் அமைக்கப்பட்டன. தற்சமயம் 526 தமிழ்ப்பள்ளிகள் உள்ளன. 89,013 மாணவர்கள், 5998 ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் (ஜானகிராமன், 2006, 278). இடைநிலை மேல்நிலைத் தமிழ்ப்பள்ளிகள் கிடையாது, ஆனால் தமிழ் ஒரு பாடமாக கற்பிக்கப்படுகிறது. பல்கலைக்கழக அளவில் மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய ஆய்வியல் துறையிலும், மலாயாப் பல்கலைக்கழக

மொழிப்புலத்திலும் தமிழ் பட்டப்படிப்பாகப் போதிக்கப்படுகிறது. சுல்தான் இட்ரீஸ் கல்வியியல் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கான பட்டப்படிப்பு உள்ளது. புத்ரா பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ் மொழி போதிக்கப்படுகிறது.

சமய அடிப்படையில் மலேசியாவில் தீபாவளி, தைபூசம் ஆகிய இரண்டு பண்டிகைகள் அரசாங்க விடுமுறைப் பண்டிகைகளாக அங்கிகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது தவிர ஆலயங்கள் தோரும், இல்லங்கள் தோரும் நிறைய பண்டிகைகள் கொண்டாடப்படுகின்றன. இதனை ஒட்டியே தமிழரின் நடனம், இசை, கட்டிடக்கலை போன்ற இதர கலைகளும் வளர்க்கப்படுகின்றன. மலேசியாவில் 2000கும் மேற்பட்ட இந்து ஆலயங்கள் செயல்படுகின்றன. இது தவிர ஏறக்குறைய 1500 பதிவு செய்யப்பட்ட இந்தியர்மதமீர் சார்ந்த பல்வேறு இயக்கங்கள் மலேசியாவில் உள்ளன.

ஊடகத்துறையில் வானொலி, தொலைக்காட்சி, வார, மாத, நாள் இதழ்கள் வெளியீடு காண்கின்றன. மலேசியாவில் 1930 தொடங்கியே தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள் வெளியீடு கண்டு வருகின்றன. தமிழருக்கென்று ஒரு மிகப்பரிய அரசியல் கட்சியாக ம.இ.கா 1946 தொடங்கி செயல்படுகிறது. இது தவிர்த்து Indian Progressive Front (IPF), People Progressive Party (PPP), மலேசிய மக்கள் சக்தி கட்சி இப்படி ஒரு சில கட்சிகளும் இயங்குகின்றன.

பொதுவாக, மலாய்க்காரர், சீனர் ஆகிய இனங்களுக்கு அடுத்து மலேசியத் தமிழரின் பொருளாதாரம் உள்ளது. தற்போதைய நிலையில் தமிழர்களின் சொத்துரிமை ஒரு விழுக்காட்டு அளவிலேயே உள்ளது. தமிழர்களுள் பெரும்பான்மையினர் இன்னமும் உழைப்பாளர் வர்க்கமாகவே இருக்கின்றனர். ஒரு சிறு பிரிவினர் மட்டுமே வியாபாரம், தொழிற்சாலை போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதுவே அவர்களது சொத்துடைமை குறைவாக இருப்பதற்கு முதன்மைக் காரணம் எனப்படுகிறது (ஜானகிராமன், 2006, 350).

மலேசியாவில் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றாலும், குறிப்பாக தீபகற்ப மலேசியாவில் தமிழ் மற்றும் வட இந்திய உணவு வகைகள் கிடைக்கும். மலேசியாவின் முக்கிய நகரங்களில் இந்திய உணவகங்கள் பலவற்றையும் காணலாம். பாரம்பரிய உடையைப் பொருத்த வரையில் பெண்கள் சேலை அணிவதைக் காணலாம். ஆண்கள் விழாக்காலங்களிலும் கோவில்களுக்குச் செல்லும் போதும் வேட்டி சட்டை அணிவதைக் காணலாம். சுடிதார் வகை ஆடை அணிவதை மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்களுள் பெருவாரியோர் விரும்புவதாகத் தெரிகிறது.

கலைகள் அடிப்படையில் நடனம், (பரதம், நாட்டுப்புற நடனம்) இசை (கர்நாடக இசை, நாட்டுப்புற இசை), யோகம், தற்காப்பு (சிலம்பம், கலரிபயாட்), பாரம்பரிய விளையாட்டுகள் (கபடி) இப்படிப் பல்வகைக் கலைகளை மலேசியத் தமிழர்கள் போற்றி வளர்க்கின்றனர். இதற்காக பல இயக்கங்களும் செயல்படுகின்றன.

மலேசியாவில் மேடைநாடகங்கள் 1910 முதலே தொடங்கி இன்றளவும் நிலைபெற்றுள்ளது. இது தவிர்த்து மலேசியாவில் தமிழ்த் திரைப்படத் தயாரிப்பு முயற்சி 1968இல் தொடங்கியது. இன்றுவரை இத்துறை மிகச்சிறந்த வளர்ச்சியை

எட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவல்லாது மலேசிய நவீன இசைத்துறையில் மலேசியத் தமிழ்ப்பாடல்கள் பலவும் உருவாகி இத்துறையும் நல்ல வளர்ச்சியைக் கண்டு வருகிறது (Sillalee, 2015, 215).

### முடிவுரை

கிருத்துவுக்கு முன்பிருந்தே கடலோடிகளின் தொடர்பில் உருவான இந்தியமலேய (தென்கிழக்காசிய) உறவுகள் பின்னர் வணிகத்தால் வலுபெற்றது. இதற்கு ஆதாரமாக இந்திய ரோமானியப் பேரரசுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட வியாபாரத் தொடர்பு அமைந்தது. மலேய மக்களிடையே ஏற்பட்ட இவ்வுறவின் விளைவாக பண்பாட்டுப் பரிமாற்றமும் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பெறுவாரியாகத் மலேய மக்களைப் பாதித்தன. இப்பண்பாட்டுத் தாக்கங்கள் அரசியல், ஆட்சியமைப்பு, சமயம், மொழி, இலக்கியம், சட்டம், கலைகள் போன்ற பல துறைகளிலும் ஏற்பட்டன. இதனைத் மலேய மக்களும் ஆட்சியாளர்களும் விரும்பியே ஏற்றனர் என்பதுவும் தெளிவு. இதன் வழி தொடக்ககாலத் மலேய மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு ஒரு சிறந்த பண்பாட்டுப் பங்களிப்பை தமிழ் இந்திய நாகரீகம் செய்துள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

## References

- Alastair Lamb. (1960). *Candi Bukit Batu Pahat*. Singapore: Eastern Universities Press Ltd.
- Basham, A.,L. (2002). *The Wonder That Was India*. New Delhi: Rupa & Co. Thirty-eighth impression. First published by Macmiian Publishers Ltd London in 1954.
- Chhabra, B.,CH. (1965). *Expansion of Indo-Aryan Culture During Pallava Rule (As avidedenced by Inscriptions)*. New Delhi: Munshi Ram Mohan Lal.
- Coedes, G. (1968). *The Indianization States of Southeast Asia. Translated by Susan Brown Cowing*. Kuala Lumpur: University of Malaya Press.
- Heine-Geldern, R. (1942). "Conception of State and Kingship in Southeast Asia", *Far Eastern Quarterly*. (Vol.2, pp.15-30).
- James Low. (1848). "An account of several inscriptions found in Province Wellesley, on the Peninsular



- of Malacca”, *Miscellaneous Papers Relating to Indo-China*. London: Truner & Co. Reprinted in (1848) *Journal of the Asiatic Society of Bengal*. (Vol. XVII, Bil.II).
- Janakiraman. (2006). *Malaysia Inthiyargalin Ikkaddana Nilai*. Kuala Lumpur: Aswin Trading.
- Kanagasabhai, V. (1956). *The Tamils eighteen hundred years ago*. Madras: The South India Saiva Siddhantha Works Publishing Society.
- Mayil Magazine*. (September 2019).
- Mccrindle, J.,W. (1885). *Ancient India as described by Ptolemy*. New Delhi: Today & Tomorrow’s Printers & Publishers.
- Nilakanta Sastri, K.,A. (1937). *The Cholas*. Madras. 2 Vols.
- Nilakanta Sastri, K.,A. (1949). “Takuapa and its Tamil Inscription”, *JMBRAS*, Vol. xxii, part 1, pp.25-30.
- Nilakanta Sastri. K.A. (1949). *History of Sri Vijaya*. Madras: University of Madras.
- Osman bin Mohammad Yatim at.all, (1994). *Beruas: Kerajaan Melayu Kuno di Perak*. Kuala Lumpur: Persatuan Musium Malaysia.
- Parameswary Krishnan. (2017). “Malayavil Thamizhargalin Kudiyetramum Vazhviyalum 1800-1900”, *Thavathiru Thaninayaga Adigalar Nutrandu Aaivadangal*. (Pp.151-166). Kuala Lumpur: Universiti Malaya.
- Pliny. (1960). *Natural History. Translated by H.Rackham*. London: William Heinemann Ltd.
- Rajantheran, M. (1999). *Sejarah Melayu-Kesan Hubungan Kebudayaan Melayu dan India*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Sarkar, H.,B. (1985). *Cultural relations between India and Southeast Asian Countries*. Delhi: Motilal Banarsidass.
- Sillalee, K. (2015). *Filem-Filem Tamil Di Malaysia: Suatu Pemerhatian Terhadap Ketaksamaan Sosial*. (Unpublished Thesis, University Malaya).
- Singaravelu, S. (2004). *The Ramayana Tradition in Southeast Asia*. Kuala Lumpur: University of Malaya Press.
- Singaravelu, S. (September, 2009). “Malay Mannar Mudisuddu Vizhivil Othappaddu Varum Punitha Vasagathil Thamiz Pakthi Padalgalin Selvakku”, *Senthamizh Selvi*. (Vol.8, No . 1 , Pp.133-138).
- Smith,V.,A. (1924). *Early History of India*. Oxford University Press, 4th impression.
- Subramanian, N. (1966). *Sangam Polity: The Administration and Social Life of The Sangam Tamils*. Bombay: Asia Publishing House.
- Suppiah, Rama. (1959). “Malaya Tamizh Kalviyin Thodakka Kala Nilai”, *Tamizh Oli*. Kuala Lumpur: Universiti Malaya.
- Wales, H.,G.,Q. (1976). *The Malay Peninsular in Hindu Times*. London: Bernard Qaritch Ltd.
- Warmington, Eric Herbertn. 1974. *The Commerce Between the Roman Empire and India*. London: Curzon Press. 2nd revise and enlarged edition.
- Wheatley, P. (1966). *The Golden Khersonese. Studies in the Historical Geography of the Malay*

*Peninsula before A.D. 1500*. Kuala Lumpur: University of Malaya Press. Reprinted 1966 by Pustaka Ilmu.

Wheatley, P. (1971). *The Pivot of the four quarters. A preliminary enquiry into the origin and character of the ancient Chinese City*. Chicago: Aldine Publishing Company.

Winstedt, R.,O. (1935). "A history of Malaya", *JMBRAS*, Vol. XIII, No. I, pp.19-25.

Winstedt, R.,O. (1961). *The Malays: A Cultural History*. London: Routledge & Kegan Paul).

[www.worldometers.info/world-population/malaysia-population](http://www.worldometers.info/world-population/malaysia-population)

[www.pmr.penerangan.gov.my](http://www.pmr.penerangan.gov.my)